

(Печат 7. 10. 2010)

Не скрива ли се иза вербалног тријумфализма и разметљивости јавног наступа „геј парадера“ унутарња мука, очај и јад, клоновски крик због изгубљене моралне и духовне равнотеже, и егзистенцијална несигурност?

Поводом најаве одржавања Поворке поноса, односно геј параде, која је конфронтирала стручну и лаичку јавност, посленике јавне речи, невладине организације и политичаре, редакција „Печата“ послала је 23. септембра 2010. године питања Његовој светости патријарху српском Господину Иринеју, као и већини епископа СПЦ. Архиепископ цетињски, митрополит црногорско-приморски Амфилохије изашао је први у јавност и новинарима Печата дао своје виђење ове појаве, као и разлоге због којих би најављена манифестација требало да се откаже.

Какав је став Православне цркве по питању хомосексуализма?

Хомосексуализам или „мужелоство“ (старословенска ријеч), библијски назван „содомија“, „содомијски гријех“, за Цркву представља одвајкада, па и данас, један од смртних и смртоносних човјеквих грјехова. По Мојсијевој књизи Постања (Пост. 19, 1-29), тај гријех је био повод да Бог затре сумпором и огњем градове Содом и Гомору, који су постојали на мјесту гдје се данас налази Мртво море, море у коме не могу опстати жива бића (археолози тврде да се у њему заиста налазе остаци неких древних градова). За библијско и црквено самосазнање, и уопште сверелигијско сазнање (поред Хришћанства то нарочито важи за Јудејство и Ислам), мужелоство представља:

- а) скрнављење и злоупотребу саме људске природе и њених богоданих сила,
- б) насиље над моралним поретком ствари,
- в) дубље гледано, оно је свјесни или несвјесни порив човјеков за самоуништењем.

а)

Човјек је биће природно обдарено тјелесним и душевним силама. У његовој природи је и двиг за заједницом, општењем са другима без кога он не може постићи пуноћу свог постојања. Све што човјек јесте и има, начин на који успоставља заједницу са другим људима, са природом у којој се рађа и живи, остварује своју сврху и смисао само онда кад се употребљава на прави и здрави начин и кад постиже заједништво сагласно богоданом и богозаданом поретку ствари.

То што важи за сва психофизичке силе и дарова човјекове, важи и за заједницу полова, мушког и женског. Тајном љубави двоје постају једно биће. Својство истинске љубави је да рађа и да дарује нови квалитет живота. Благослов уграђен у мушку и женску природу је стварање новог живота, рађањем и множењем и испуњавањем земље и владање њоме (ср. Пост. 1, 28). Гажење тог и таквог устројства људске природе, поништава сам смисао човековог постојања и његовог вечног призивања. Љубав је дата човјеку да рађа, да препорађа. При том, свако рађање је рађање за Вјечност, а не за смрт и ништавило. Свођење љубави на бесловесну похоту: „похоту плоти“ и „похоту очију“, а такво је распаљивање похоте мушког на мушко, и женско на женско, представља обесмишљење велике и сверодне тајне љубави мужа према жени и жене према мужу. „Дрво које плода не рађа, сијече се и у огањ баца“. Да ли може бити јалова љубав – истинска љубав? А таква је управо мужеложничка, геј-лезбијска, која неће и не може наслиједити Царства Божијег, управо зато што је бесплодна и јалова (ср. 1 Кор. 6, 9).

б)

Љубав која јесте сам Бог, и која је дата човјеку да њоме познаје Бога и остварује пуноћу свога небоземног постојања, постаје злоупотребом, и због егзистенцијалног помрачења ума и срца, извор содомског мрака и сљевила. Хомосексуализам на тај начин, у схватању и искуству Цркве постаје извор насиља над здравим и моралним поретком ствари. Мали је број оних који су рођени са хормоналним поремећајем (хермафродити и сл.). То што се, међутим, у наше вријеме број људи са полним девијацијама (мужеложника и лезбијки) свакодневно увећава, показатељ је да су у питању други фактори који доприносе настраности и полној девијантности. Иза тога се увијек скривала и скрива криза морала и криза дубљег смисла живота. То показују све прошле цивилизације, па и ова наша савремена. Увијек је појава таквих феномена била знак најаве пропасти једне цивилизације. Таква мрачна и ослијепела људска поколења, Бог је сагласно видовитом Апостолу народа Павлу „предавао у срамне страсти“ (упореди Рим. 1, 26).

в)

Уосталом, организовање тзв. „парада поноса“, и то први пут у историји искључиво на просторима на врхунцу наилазеће евро-америчке цивилизације, не представља ли предзнак њене пропасти? Занимљиво би било открити психолошки и антрополошки шта се скрива иза самог назива „Парада поноса“. Не скрива ли се, у ствари, иза тог вербалног тријумфализма и разметљивости јавног наступа, „геј парадера“ унутарња мука, очај и јад парадера, клоновски крик због изгубљене моралне и духовне равнотеже, и егзистенцијална несигурност? Здрава и истинска љубав никада није имала нити има потребу за таквом спољашњом разметљивошћу, наметљивошћу и ефектима. Потсвесно осјећање да овакав јалови ерос води у смрт и ништавило, да му је природа самоубилачка и исчашена, не нагони ли геј парадере у бекство од себе, са руба провалије над којом играју танац смрти? Овдје љубав представља наркозу, најопаснију врсту дроге. Не треба никад изгубити из вида вјечну симболику Содоме и Гоморе: ови градови и људи у њима су уништени, сагоријевши у сумпору и огњу, управо зато што су претворили природно употребљавање мушког и женског у настрано и неприродно (ср. Рим. 1, 26). Њихов свршетак је – Мртво море.

Имају ли људи и жене оваквог оприједељења право на то? Несумљиво да имају. Но, давно је речено: „све ми је дозвољено, али није све на корист“. Слобода је неутуђиво право човјеково. Али исто тако је неутуђиво право Цркве Божије да опомене и потсјети оне које види да су на рубу провалије: да лажни, нездрави начин човјековог живљења, постојања и понашања, јесте слободан али да он не гради него разграђује и коначно уништава човјека и људско достојанство, као и да подсјети на следеће: геј параде како се изводе у Европи и свијету, представљају насиље над огромном већином људи и жена другачијег опредељења, пропагирање своје идеологије и начина живљења на недопустив начин. Оне одишу духом заводљивог тоталитаризма, манипулисања нарочито са дјецом и младима.